ei peaseks. Aga kui ta wa sõge just parajaste wiimseid lonksusi wõttnud, seal prahwatand ta waese wats kattki ja kole wee kogu jooksnud senna suure nõgu sisse kokku ja seda wiisi sündind siis Ülemiste järw ehk Järwekülа meri.

Et aga wana Jaak nüüd kõngend oli ja ta poead weel noored olid, seepärast pöörnud n'ad siis jälle koeu tagasi ja lasknud Kalewipoea Kalewi poeaks jääda.

Wäikse Eeriku pere Eedu lugu.

(Üks tõeste sündind lugu.)

Armas Eestirahwa sugu,
Eesti helded, waiksed neitsid,
Kuulge plika Eedu lugu,
Kudas Jumal hoiab wäiksid!

Wäike Eedu wagast elas,
Kogu küla ingliks hüüti;
Luges kirrja, nii et kõlas,
Põlnd t'al elmid, sõlge, rüüti.

Eedu ema külas teenis,
Ühes waeses talu-peres;
Mees t'al surnud, ise rüüsis —
Eedut toites — sõrmed weres.

Aja-ratas raudselt wältas
Üle Eesti pinna siis;
Jahu kõrti rahwas nõlpas
Ja laulul oli nutu wiis!

Ükskord jälle päike tuli,
Siit talwet ära ajama,
Siiski külmal oma woli,
Ta hakkas wastu menuma.

Ühel laubal ütles ema:
„Wärsked munad korrwi panen,
Wii nad kirgu mõisa täna!
Prouat nendega ma tänan;

Sest mitu aastat olen ma,
Neid teenind enne rõõmuga
Ja üsagi ei kuulnud ma,
Et tapeldi seal minuga.

Ja wiimate kui suremas,
Ma olin raskest haige maas,
Siis käis mind proua waatamas
Ja magust juttu m'uga a'as.

Ka ära seda unusta,
Sund ilust kääle anna sa!
Ja Jumal ise andku ka,
Et jälle tuled õnnega!